

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIË LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk, 15 centimes.

Aankondigingen, 15 centimes per drukregel.

TONGEREN, DEN 3 APRIL.

De vervolging gaat altijd snel voort in Duitschland.

Eerst vervolging der Jezuïeten, der Redemptoristen en andere orden.

Dan verjaging van de Religieuzen van het H. Hert, van de Zusters van Liefde en andere kloosterzusters.

Verders gevangening van meer dan 1500 priesters, ja, reeds van meer dan 2000, mits verscheidene priesters reeds twee of driemaal zijn gekerkerd geworden.

Boeten en gevangening van de bisschoppen. Dit alles was maar een begin. Nu is gekomen een middel van altdurende vervolgingen. Het wetsontwerp, waarbij bepaald wordt dat al de jaarwedden van al de aartsbisschoppen, pastoors en allerlei geestelijken, jaarwedden bij de Concordaten vastgesteld en plechtig gewaarborgd, afgeschafte blijven, is nu bij de derde lezing aangenomen. Dus wordt de katholieke geestelijkheid van alle stoffelijke hulpmiddelen van bestaan beroofd.

De kerkgoederen konden nog hier en daar eenigszins ter hulp komen. Eene nieuwe schikking stelt vast dat al die goederen enkelijk door wereldlijken mogen bestierd worden.

Er bleven nog over de aalmoesen en hulp gelden door de geloovigen aan hunne herders gegund. Minister Falk moet, zegt men, den 5 april, na de Paaschvakantie, in de kamer der afgevaardigden een wetsontwerp nederleggen, volgens hetwelk op Pruisisch grondgebied zullen verboden zijn inzamelingen of omhalingen voor eenig werk, dat een godsdienstig karakter draagt. M. Falk is consequent: hij werkt met methode; eerst doet hij de dotatiën op het fonds van den Staat afnemen; vervolgens onttrekt hij aan het bestuur der geestelijke overheid de kerkgoederen, om ze aan het beheer van de gemeenten en van den Staat toe te vertrouwen; eindelijk verbiedt hij de omhalingen, waardoor de priesters en de bisschoppen hulp zouden bekomen. Zal hij niet de fortuin der katholieken doen schatten, ten einde te weten, of zij er niets van afnemen om de geestelijkheid te ondersteunen? Weet men, waar de almacht van den Staat zal eindigen?

Als men zou ver in de overweldiging der rechten van den mensch op het gebied van het geweten gegaan is, wanneer men het heilig recht van eigendom onder de voeten getrapt en de heiligste verbintenissen verbroken heeft, moet men over niets meer twifelen van den kant dergenen, die zich alles hebben veroorloofd!

De katholieken van Namen hebben het oog geslagen op den heer burchgraaf de Namur d'Elzée, om wijlen den heer baron de Woelmont in den Senaat op te volgen. De kandidaat is lid van den provincialen raad.

MANIFESTATIE ter eere van M. Julliot ter gelegenheid van de 23e verjaring zijner parlementaire bedieningen.

Een aanzienlijk getal dergenen die deel genomen hadden aan de onderschrijving welke voor doel had een gedenkstuk aan te bieden aan onzen achtbaren vertegenwoordiger M. Julliot, ter gelegenheid van den 23^e verjaardag zijner ambtsbediening, waren verleden maandag in het lokaal der Concordia vergaderd.

Onder de aanwezigen telde men hooggeplaatste personen, leden der Kamer en der bestendige deputatie, provinciale raadsleden, talrijke burgermeesters, in een woord de aanzienlijkste personen van het arrondissement Tongeren.

Bij zijne intrede in de zaal werd M. Julliot door eenparige toejuichingen ontvangen; de sluier die het portret aan aller oogen uitrook viel af en het kunstwerk, het meesterstuk van den schilder Gullens, kon door elkeen bewonderd worden. Hip! Hip! Hourra! Vivat M. Julliot! Dit waren de kreten die weerklonken terwijl de Fanfaren het vaderlandsch lied uitvoerden.

Toen de stilte hersteld was nam M. A. Slegers het woord. Hij verklaarde dat het met eenige innige vreemde was dat de katholieken van het arrondissement Tongeren aan hunnen waardigen vertegenwoordiger zijn portret aanboden als een duurbare bewijs van hunnen eerbied en hunne achting. Gedurende vijftig jaren heeft M. Julliot onophoudend diensten bewezen; zijne zelfopoffering bleef nooit in gebreke; altijd was hij ten dienste van allen. Wat moest er meer zijn om aan M. Julliot de toegenegenheid zijner kiezers te verwerven? Dit portret, werk van eenen kunstenaar die voor de Limburgers een medeburger is, zal aan de nakomelingen het geheugen van dit hartelijk feest herinneren; hetzelve zal een aanmoediging zijn voor de jongeren en zal hun bewijzen dat te midden van zoo veel ondankbaarheden, de volbrachte plicht nog altijd in eere stond bij de oprechte herten van het arrondissement Tongeren.

De woorden van M. Slegers werden met daverende toejuichingen onthaald.

M. Julliot, diep bewogen, bedankte de vergadering voor de vleiende manifestatie waarvan hij het voorwerp was. In zeer gelukkige uitdrukkingen herinnerde hij zijne lange loopbaan gedurende dewelke hij altijd de ondersteuning gevonden had van werkzame en verstandige mannen. Zijne stem beefde vooral van ontroering toen hij zich wendende tot de volksklassen, hen aanwakkende om altijd getrouw te blijven aan de grondstelsels van orde waarvan de katholieke denkwijze ten allen tijden den sterkste steun was en die den grondsteen zijn van de maatschappij.

Toen de toejuichingen die op deze woorden volgden gestild waren, nam M. Meyers het woord om den grooten kunstenaar te bedanken die door zijn zeldzaam talent zoo veel bijgedragen had tot de verwezenlijking van dit bewijs van dankbaarheid en achting jegens M. Julliot.

Des avonds werd M. Julliot eene serenade door de Fanfaren der Concordia gegeven.

Het spijt ons dat wij hier niet kunnen uitscheiden een en sluijer werpen over zekere daden van losbandige liberalerij waarvan onze stad verleden maandag het toneel geweest is.

Men zou gedacht hebben dat de gansche stad, zonder onderscheid van denkwijze zou deel nemen aan eene manifestatie die tot doel had de algemeene erkentelijkheid te bewijzen aan eenen man die gedurende vijf-en-twintig jaren het arrondissement Tongeren in het belgisch Parlement vertegenwoordigd heeft, aan eenen vertegenwoordiger wiens bewezen diensten door niemand betwist worden, aan eenen mensch die aan honderde liberalen plaatsen bezorgd heeft in alle administratiën en aan wiens invloed de muziek sociëteit van den Casino hare dikste subsidiën te danken heeft.

Wij zeggen het, tot de eeuwige schande der liberale partij er zijn verleden maandag menschen geweest die op hunne manier eene tegen-manifestatie ingericht hadden.

Omtrent 8 uren 's avonds, gingen de Fanfaren

der Concordia heel vreedzaam eene serenade aan M. Julliot geven. Zoohaast de Fanfaren zich in de cour deden hooren, hoorde men door de gansche straat een oorverdovend gefluit met geschreeuwen vergezeld. Dat was nog maar de voorbode der liberale manifestatie. Het was nog wat anders toen de Fanfaren het huis van M. Julliot verlieten om naar hun lokaal terug te keeren.

Eene bende straatjongens in wier handen de liberalen talrijke fluitjes gestoten hadden, een hoop schreeuwen die met te veel eenparigheid lawit maakten om niet te gelooven dat het een opgestoot werk was, omringden de Fanfaren en maakten een zoo verdoovend gerucht dat men nauwelijks het geschal der instrumenten hoorde.

Dat was nog niet genoeg. De Fanfaren werden met steenen nageworpen; eenige musikanten werden gekwetst en verscheidene koperen instrumenten dragen nog de zichtbare blijken der aandraking van de steenen.

De agenten der politie waren onzichtbaar. Wij bepalen ons met deze lafhertige daden aan de openbare verachting over te leveren, zonder de namen willen op te speuren dergenen die er zich plichtig van gemaakt hebben. — Eene klacht is overigens ingediend aan den Procureur des Konings door de commissie der Concordia.

Wij zullen hier eene enkele vraag doen. Wat zouden de liberalen zeggen indien de katholieken het honderdste gedeelte deden van hetgeen de liberalen zich verleden maandag toegelaten hebben?

En dat de liberalen toch niet zeggen dat zij er vreemd aan geweest zijn. Reeds verleden zaterdag werd de tegen-manifestatie op zekere wijze voorbereid in eene smerige en domme samenspraak van het stadhuisgezette. Dat zij vooral niet zoeken hunne handelwijze te rechtvaardigen. De gansche stad kan getuigen dat er van den kant der Fanfaren geene de minste uitdaging geweest is. De Fanfaren der Concordia gaven eene serenade aan eenen eerbiedwaardigen grijsaard ter gelegenheid van zijnen vijf-en-twintig jarigen jubilé. En wij herhalen het, wanneer een man zoo als M. Julliot het voorwerp was van eene dusdanige manifestatie dan moest er de gansche stad deel aan nemen.

Men kon, bij voorbeeld, hopen dat de muziek sociëteit van den Casino, die zoo menige gunst aan M. Julliot te danken heeft, van haren kant eene serenade aan M. Julliot zou gegeven hebben, zooals zij het in andere omstandigheden deed. Maar er zijn menschen die eene aardige manier hebben om hunne dankbaarheid te betoonen.

Wij zullen er voor vaandaag niets meer over zeggen. Bepalen wij ons met te bevestigden dat de partij des lichts. — beschermd door de duisternis — daden uitgezet heeft die onze gansche stad verontwaardigd hebben. Ook hebben een groot getal achtbare personen zich deze week als leden der Concordia doen inschrijven.

L'indicateur breveté des chemins de fer pour le mois d'AVRIL est en vente chez M. COLLÉE, libraire, grand'place, 51, à Tongres. — Prix avec carte: 25 centimes.

BINNENLAND.

Den 5 april is het volle maan en daarenboven zal zij de zon eclipseeren. Daar zij dan zeer dicht bij ons zal wezen, zal die eclips totaal en van zeer langen duur zijn. Zij zal misschien de schoonste zijn van gansch het einde der eeuw. Daaruit spruit voort dat de werking op het water der zee zeer groot zal zijn en zeer overeenkomende met die der zon. Dien ten gevolge zal de hoogte van den spring-

zwaarmoedigen stijl van veertig jaren herwaart gestoffeerd was. Een ontzaglijk mahoniehouten ledekant, welks hemel op vier gedraaide stijlen rustte en dat met donkerbruin damasten gordijnen behangen was, vulde de helft van het vertrek; de venstergordijnen waren van dezelfde kleur als die van het ledekant. Daar was nog eene groote, zware kleerkast, stoelen die men moeide had te verschuiven, en een ledige hard. Clara beefde, doch niet van koude; en toen de deur achter de meid dicht sloeg wiep zij zich in een stoel en weende bitter. Daarna stond zij weder op, terwijl zij nog altijd weende, doch het was om hare knieën te vallen en haar crucifix aan hare lippen te drukken. Toen werd zij kalmer; het gevoel van eenzaamheid ging voorbij. Zij had een Vriend, die haar nooit verliet, in Wiens gezelschap de somberste kamer helder licht was, en Clara stond bemoedigend en gerustgesteld weder op.

Zij ging naar het venster en keek naar buiten. Onder het raam was eene kleine, met klinkers bestrate binnenplaats, en over het dak van het achterhuis had men het uitzicht op andere huizen en stegen; geen zweem van groen of bloemen mocht haar oog ontmoeten. Doch zij hief haren blik nog hooger, en zij zag den hemel, die op dat oogenblik wel is waar zeer bewolkt was, « doch, » zoo dacht zij, » hij zal ook wel dikwijls blauw zien, en ik kan er altijd naar kijken. » En zo poogde zij het uitzicht wat op te vroolijken. Een tikken aan de deur stoorde haar in hare overdenkingen, en eene eenigszins bejaarde vrouw van een opgeruimd en plezierig uiterlijk trad het vertrek binnen; zij neigde zeer diep voor Clara en zeide haar, dat zij jufvrouw Connell, de huishoudster, was. Toen zij hare oogen over het be-

vloed van 8 april 's avonds uitzonderlijk groot zijn.

— De koninklijke sociëteit van den Sport te Luik heeft eene weldadigheidstombola ingericht. Onder de loten zijn er zeer schoone. Zie hier wat er de Journal de Liège over zegt:

» Het lot van vijf duizend francs in goud is in den tombola tentoongesteld in een klein fraai koffertje in ebbenhout en in kristaal. De goudstukken zijn schitterend, en de oogen, die ze bezien, ook... »

» Er is ook een schoon briefje van duizend francs in zijne lijst tentoont gesteld. Het is een schilderij vol belang!

— Gisteren morgen rond 8 uren en half, scheelde het weinig of er gebeurde een groot ongeluk in onze stad. Men leidde een stier naar de beestenmarkt. In de Zuidzandstraat, bij de Maison des Brasseurs, gelukte de stier erin te ontsnappen. Hij snelde de Statieplaats op, langs het plankier. Eenige stappen verder stonden twee schildersladders waarop twee schilders werkten, meer dan 20 meters boven den grond. De ladders stonden min dan twee stappen van elkander en van het hotel waartegen zij steunden, en het was daarnaar toe dat de stier heenstormde. Het scheen onmogelijk dat hij door kon, en, stootte hij tegen de ladders, de werklieden vielen van 20 meters hoog op straat. Een oogenblik beefde iedereen. De stier sprong tusschen de ladders heen, sleepte langs beide met zijne zijden, maar geraakte er door. Hij stormde voort in de richting van de Nieuwe Wandeling. De menschen snelden er achter en brachten hem weldra weer op.

— Een wijsgeer heeft eenige feiten gegroeped die betrekking hebben op de uitwerksels der ontroeringen, en die niet van belang ontbloot zijn. Hij zegt dat eene slechte tijding de werking van het hart verzwakt, de longen ineendrukt, den eetlust bederft, de spijsvertering tegenhoudt en gedeeltelijk al de werkingen van het organisme opschorst.

De schaamte maakt het gelaat rood, de vrees maakt het bleek, de vreugd heldert het op; de verbazing doet den pols sneller slaan; de wanzenigheid geeft eene groote krachtdadigheid; eene zeer hevige ontroering doodt soms schielijk. Ghilf, Diaxore en Sofokles bezwaken van vreugde in de olympische spelen.

De tijding eener nederlaag doodde Philips V. Muley Moloch, die aan het begin eener ongenesbare ziekte was, werd naar het slagveld gebracht; hij zag zijn leger in wanorde, vereenigde het weder, deed de troepen den aanval hernemen, riep Victorie! en stierf.

De portier van het Congres stierf toen hij de tijding der inneming van Cornwallis vernam. Uitstekende sprekers zijn gestorven te midden eener welsprekende en hartstochtelijke tirade, of wanneer de diepe ontroering die ze verwekt had, eensklaps bedaarde. Een jong Parijzenaar, met name Lagrave, bezweek, toen hij vernam dat de muziekprijzen, waarvoor hij mededeelingen had, eenen anderen toegekend was. Hill, te Nieuw-York, werd betrapt op het feit van diefte, naar het politiebureau gebracht, en alhoewel hij volkomen gezond was, deed de zedelijke schrik hem het bloed uit den neus spatten, en men droeg hem dood weg.

— In een wetenschappelijk tijdschrift wordt gemeld dat door den heer Th. Hippinger, van Mannerdorf (Zurichmeer), een toestel uitgevonden is dat het gesproken woord schrijft. Dit merkwaardig toestel bestaat in inceppassende stukken, op zulke wijze geplaatst dat, als het mechanismus

dreefde en bleek gelaat en het rouwgewaad van Clara liet gaan, vertoende zich eene uitdrukking van mededogen en belangstelling in hare bliken.

— » Hebt gij ook ergens behoefte aan, Miss? » vroeg zij. » Het was niet voor heden morgen, dat mijnheer Morton mij vertelde, dat gij hier zoudt komen, en zoo komt dat er bijna niets voor u gereed is; dit is heusch waar. Wil u niet een kop thee, Miss? Het zal nog wel een uur duren alvorens er gedineerd wordt. » (1)

— » Is mijn oom tehuis? »

— » Neen, Miss, hij zal waarschijnlijk eerst over een half uur te huis komen; dan gaat hij zich kleeden voor het diner, en daarna wordt dit opgezet. Wat zie ik, Miss Morton, » zeide zij, terwijl haar oog van genoeg schitterde toen zij Clara's crucifix op tafel zag staan, » zijt gij Katholiek! Dat had ik waarlijk nooit gedacht, ofschoon ik wist dat mijnheer George eene Fransche dame getrouwd had. »

— » Zijt hij ook Katholiek, jufvrouw Connell? » vroeg Clara glimlachend.

— » Zeker Miss. Ik ben eene Iersche, zooals gij zeker wel aan mijne uitspraak hooren kunt. » Daar Clara echter nooit Engelsch had gehoord dan van hare moeder en den pastoor, had zij op het Iersche accent, waarmede jufvrouw Connell het Engelsch sprak, geen acht geslagen. Zij gevoelde intusschen dat zij eene vriendin gevonden had; en met blijdschap nam zij jufvrouw Connell's aanbod, om hare koffers te helpen uitpakken en haar voor de vreeselijke ontmoeting met haar oom

(1) Gelijk bekend is, wordt het diner of middagmaal bij de voornamen standen in Engeland eerst des avonds te 8 uren gebrakt.

CLARA'S OFFER.

EEN VERHAAL UIT DEN TEGENWOORDIGEN TIJD.

DERDE HOOFDSTUK.

(3^e VERVOLG.)

Alles was voorbij: het ontzielde lichaam van Marie Angelique Morton, geb. De Brissac, was in het stille graf gelegd, waarboven de stralen der opgaande zon op het groene gras zouden spelen; waar de schaduw der muren van het heiligdom het zonde beschutten; waar de wilde rozen en geurige kruiden de lucht zouden balsemen; waar de pastoor dagelijks het De Profundis zou komen bidden, en dat de godvreezende dorpsbewoners, altijd met eerbied zouden beschouwen. Daar verliet haar Clara; daar stortte zij hare laatste tranen in den vroegen morgen, alvorens zij hare reis begon; daar knielde zij voor de voeten van den pastoor neder, om zijn laatste zegen te onvangen en de stem des ouden mans beefde, toen hij de woorden uitsprak. De dood van mevrouw Morton en het vertrek van Clara hadden zijn bestaan van den weinigen zomschijn, dien het nog bezat, beroofd; doch hij morde niet en was eerder verheugd, dat tak voor tak van al hetgeen hem nog aan de aarde kon binden, werd afgesneden. Met vrij meer bedaardheid dan men had mogen verwachten nam Clara afscheid van het enige huis en den eenigen vriend, die zij ooit gekend had, en zij vertrok, om de haar onbekende toekomst te gemoet te gaan. Zij was nooit verder geweest dan

het landstadje in de nabijheid van haar dorp, zoodat de reis nu eens verwondering dan weder eene zekere ongerustheid bij haar werkte. Meer dan een deelnemende en bewonderende blik werd op het slanke, bevallige meisje geworpen, dat in zulk diepen rouw gekleed was en welks oogen nog zoo nat waren van tranen. Een brave pachter van St.-Victor had haar nog in de haven, waar zij naar Engeland scheep zoude gaan, ontmoet, en haar aan de goede zorgen van den kapitein van het schip aanbevolen.

Eindelijk stond Clara midden in de groote wildernis van een Londensch spoorweg-station, met eene schreeuwende, stotende, vloekende en tierende menigte om zich heen, waarvan iedereen zich uitsluitend met zijne eigene zaken bemoeide en niemand zich om die van een ander bekommerde. Ten laatste kwam er een in kleine livree gekleede lakei bij haar om haar naam te vragen, en vernemende dat zij Miss Morton was, zeide hij haar, dat hij daar gezonden was om haar af te halen. Hij wees haar aan den kofschier eener vigilante, die stond te wachten, en toen hare bagage opgeladen was, rolde zij weldra door de straten der wereldstad. Bij het gezicht dezer lange, donkere, eendekke straten kon Clara een gevoel van angst en beledheid niet onderdrukken. Zij was blijde toen het rijtuig stilhield voor de deur van een der groote, sombere huizen, die in Russell-square gevonden worden. Een tweede lakei opende de deur en zij trad binnen. Geen enkele stem verwelkomde haar, geene hand strekte zich uit om de hare te vatten, geen vriendelijk lachje begroette haar. Eene kamermeid kwam te voorschijn om haar naar boven te brengen. Hier vernam zij, dat zij de bezitster was eener zeer ruime kamer, die in den